

375.

273.

375.

Pärast Tutlust

laulda,

Paide ja Anna Kihelkondade Öppetaja

Lawet Gottlieb Glanströmi

wiekümne aastase ammeti: pühhitsemisse
päwal.

Paide Kirrifus,

Jani ku 13mal päwal, aastal 1817.

Ist zu drucken erlaubt worden
Reval, am 25. May 1817.

B. Eidebühl,
Ehrländ. Gouvernem.: Schul: Direktor.

—————
T a l l i n n a s,
trükkitud Minuthi Pesse Kirjadega.

Pärrast Jutlust.

Wisil: Jummal ma ja taewa Poja.

Kes on Sanna - ossasaja,
Tundko praego süddamest
Kõmo, et Se Oppetaja
Wiekümne aasta eest
Oppetajaks meile jo
Seäditi sia kirriko.

Hingamas ehk on jo keik need,
Kes kui noort meest kedda näind;
Meid weel kuisub Temma, need teed
Käima, mis Ta isse käind.
Need, kes õnsad — kõrges seäl,
Meie laulame weel teäl.

Mitto jo on wannaks sanud,
Kelle norust Temma näind.
Keik need, kedda ristitanud,
Kelle meelt Ta targaks teind,
Kedda Temma leritand,
Kedda Ta on laulatand,

Need keik praego meie seas
Laulgo tänno Lojale,
Olgo misfogusses eas
Tahtes, nemmad issege. —
Wottame keik palluda
Omme Oppetajaga,

Poiad, tütreid, naesed, mehhed,
Wannad, nored, lapsedki!
Et kui meie ello lehhed
Tahwet näitroad, meiegi
Ka siis walmis olleme,
Minna ello - õhtole.

Jummal, kes Sa sedda joudo
Selle Oppetajale
Jätkand, et nüüd ümberkaudo
Sedda armo kullukse,
Käitse, kui Sa tännini
Sedda käitsnud, otsani!

Lõppelaul.

Ello pallaw, ello willo
Katsub meie süddamed,
Agga ka maailma illo,
Rõõm ja põlli pakkub kät.
Onnis on, kes pattota
Sedda teif woib kannata,

Et kui õ. aeg sisseastub,
Ning siis teif, mis mõdaläind,
Järsko meie tulla katsub,
Meie agga sedda teind,
Mis siis rähul hingel jääb,
Kui hing kättemaksjat näab.

Meidki meie ello õhto
Üksford wottab terreta':
Noor ja wanna lähwad tois
Läbbi haura wärrawa.
Jesus, Ounisteggia!
Meie lotus olled Sa.

